

Obžalovaný tedy porušil po objektivnej stránke vyššie uvedené predpisy a dopustil sa trestnej nedbalosti v smysle § 310 tr. z. Skutková podstata tohoto činu je naplnená aj po stránke subjektívnej, lebo obžalovaný pri riadnej opatrnosti mal si uvedomiť možnosť, že poškodená prejde z nesprávnej strany na svoju správnu ľavú stranu, preto mal byť na to pripravený a tedy nejde o nepredvídateľnú situáciu.

Keďže je takto preukázaná neopatrnosť obžalovaného, ktorá bola v príčinnej spojitosti s nastalým výsledkom, nemohlo ho zbaviť viny ani spoluzavinenie samej poškodenej.

Mýlili sa tedy nižšie súdy, keď nespoznaly v čine obžalovaného neopatrnosť, ktorá bola v príčinnej súvislosti s výsledkom označeným v § 310 tr. z., a v dôsledku toho sprostily obžalovaného obžaloby.

Preto postupoval Najvyšší súd podľa § 33, odst. 1 por. nov., zrušil rozsudky oboch nižších súdov ako zmätočné v smysle § 385, čís. 1 a) tr. p. a uznal obžalovaného vinným prečinom ťažkého poškodenia tela podľa § 310, odst. 1 tr. z.

Čís. 6307.

K § 41 tr. zák.

Ustanovuje-li smlouva o vydávání zločinců, ujednaná se státem zločince vydávším, zásadu výlučnosti vydání, smí býti vydáný zločinec stíhán a odsouzen jen pro ty trestné činy, spáchané před vydáním, pro které byl vydán.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1938, Zm II 454/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského soudu v N. ze dne 22. září 1938, č. j. Tk VI 1931/38/8, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupky podle §§ 32, 36 zbroj. patentu a pokud mu byla podle § 47 zbroj. pat. uložena peněžitá pokuta 20 Kč, v případě nedobytnosti 24 hodin zostřené těžkého žaláře, takto právem:

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 22. září 1938, č. j. Tk VI 1931/38-8, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. a pokud mu byla podle § 47 zbroj. pat. uložena peněžitá pokuta 20 Kč, pokud se týče náhradní trest na svobodě, porušen byl zákon v ustanovení § 41 tr. z. a smlouva mezi republikou Česko-Slovenskou a republikou Polskou čís. 5/1926 Sb. z. a n. v čl. 40. Výroky tyto se zrušují a důsledkem toho se zrušuje i výrok o trestu a výroky s tím souvisící až na výroky o ztrátě práva volebního, o započtení vazby a o povinnosti k náhradě útrat trestního řízení, a obžalovaný se podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštuje obžaloby pro přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat.

Z d ů v o d ů:

Státní zastupitelství v N. podalo u krajského soudu tamtéž pod spisovou značkou St 3570/37 (Tk XIV 1720/37) na česko-slovenského státního příslušníka A. obžalobu pro zločiny podle §§ 152, 155, písm. a), 214 tr. z., při čemž zároveň navrhlo, aby trestní řízení proti němu pro přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. bylo vyloučeno k samostatnému projednání, a vyhradilo si jejich stíhání.

Jelikož obviněný A., který po propuštění z řádné vazby vyšetřovací proti slibu podle § 191 tr. ř. a složení peněžité záruky, ve kteréžto vazbě byl od svého zatčení dne 10. června 1937 až do 12. srpna 1937, uprchl do ciziny, a to do Polska, byl na něho vydán zatykač a zároveň bylo zavedeno řízení za účelem vydání ve smyslu smlouvy mezi republikou Česko-Slovenskou a republikou Polskou ze dne 6. března 1925, čís. 5/1926 Sb. z. a n. Podle noty polského ministerstva spravedlnosti ve Varšavě ze dne 4. května 1938 povolila vláda polská vydání obviněného A. ke stíhání pro zločin těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155, písm. a) tr. z. a pro zločin nadřívání ukrýváním podle § 214 tr. z., pro činy to uvedené v zatýkačím rozkaze krajského soudu v N. ze dne 12. března 1936, Tk XIV 1720/37, při čemž podle čl. 49 uved. smlouvy bylo povoleno také vydání věcné. Ministerstvo spravedlnosti v Praze, sdělujíc výnosem ze dne 10. května 1938 právě uvedené povolení vlády polské o vydání, upozornilo výslovně na zásadu výlučnosti podle čl. 40 zmíněné smlouvy.

Po předání obviněného zdejšími úřadům, k čemuž došlo dne 10. září 1938, bylo provedeno u krajského soudu v N. dne 22. září 1938 hlavní přelíčení, při čemž veřejný žalobce rozšířil obžalobu na přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat.

Rozsudkem krajského soudu v N. ze dne 22. září 1938 byl obžalovaný uznán vinným jednak zločiny podle §§ 152, 155, písm. a), 214 tr. z., jednak přestupky podle §§ 32, 36 zbroj. pat., spáchanými jednak dne 10. června 1937, jednak dne 9. září 1937, a odsouzen za to podle § 155 tr. z. za použití §§ 54, 55 tr. z. se zřetelem na §§ 34, 35 tr. z. do těžkého žaláře na dva měsíce, zostřené a doplněné jedním postem čtrnáctidenně, dále podle § 47 zbroj. pat. k peněžité pokutě 20 Kč, v případě nedobytnosti ke 24 hodinám zostřené těžkého žaláře a podle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů trestního řízení, a to nepodmíněně. Zároveň byla vyslovena ztráta práva volebního a vazba byla částečně do trestu započtena.

Tento rozsudek nabyl právní moci a obžalovaný, jemuž byla rozhodnutím vlády ze dne 7. října 1938 část trestu v rozsahu jednoho měsíce prominuta, odpykal si zbytek trestu na svobodě a zaplatil i peněžitou pokutu 20 Kč.

Nehledě ani k formálnímu pochybení, a to k nedostatku usnesení o spojení vyloučeného trestního řízení pro přestupky podle §§ 32, 36 zbroj. pat. s trestní věcí jsoucí předmětem obžaloby, porušil krajský

soud, pokud zmíněným rozsudkem uznal obžalovaného vinným přestupky podle §§ 32, 36 zbroj. pat. a pokud podle § 47 zbroj. pat. odsoudil obžalovaného k pokutě 20 Kč, v případě nedobytnosti k náhradnímu trestu na svobodě, zákon v ustanovení § 41 tr. z. a smlouvu mezi Česko-Slovenskou republikou a republikou Polskou čís. 5/1926 Sb. z. a n. o úpravě právních styků ve věcech občanských, trestních nesporných, a to v ustanovení čl. 40, které zde přichází v úvahu.

Jak již uvedeno, byl obžalovaný vydán polskou vládou za účelem stíhání pro zločin podle §§ 152, 155, písm. a), 214 tr. z., uvedené v zatýkacím rozkaze krajského soudu v N. ze dne 12. března 1938, č. j. Tk XIV 1720/37-127. O přestupcích podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. není zmínka ani v zatýkacím rozkaze, který sloužil podle čl. 41 uved. smlouvy za podklad žádosti o vydání, ani ve zmíněné notě polského ministerstva spravedlnosti o povolení vydání. Jelikož podle čl. 40 uved. smlouvy — stanoveného zásadu výlučnosti — lze vydanou již osobu stíhati nebo odsouditi pro trestný čin spáchaný před vydáním jen tehdy, bylo-li povoleno vydání pro tento trestný čin, nesměl býti obžalovaný pro přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat., spáchané před jeho vydáním, vůbec souzen, natož odsouzen. Zatížil proto krajský soud, pokud uznal obžalovaného vinným přestupky podle §§ 32 a 36 zbroj. pat., rozsudek zmatekem podle § 281, čís. 9 b) tr. ř. a není proto ani zákonitého podkladu pro výrok podle § 47 zbroj. pat.

Bylo proto vyhověti zmáteční stížnosti podle § 33 tr. ř. generální prokuraturou k zachování zákona vznesené a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6308.

Odmena veřejného obhájcu (§ 411, odst. 3 tr. p.) nie je trestným nákladom v smysle § 479, odst. 1 tr. p.

Výrok predsedu odvolacieho senátu u vrchného súdu o odmene veřejného obhájcu je administratívnym opatrením; rozhodovanie o sťažnosti proti takémuto opatreniu patrí do oboru pôsobnosti prezídia vrchného súdu.

(Rozh. zo dňa 16. decembra 1938, Zm III 185/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. následkom sťažnosti veřejného obhájcu proti usneseniu vrchného súdu takto sa usniesol:

Sťažnosť sa postupuje prezídiu vrchného súdu v B. k ďalšiemu príslušnému pokračovaniu.

D ô v o d y:

Usnesením predsedu odvolacieho senátu zo dňa 26. júna 1937 bol Dr. N-ovi, advokátovi v B., za spoluúčinkovanie pri odvolacom hlavnom pojednávaní pred vrchným súdom v B. dňa 26. júna 1937 vo funkcii